

Abonamentul:
 Pentru monarhie.
 Pe an 12 cor., $\frac{1}{2}$ an
 6 cor. $\frac{1}{4}$ an 3 cor.
 Pentru străinătate:
 Pe 1 an 18 fr., $\frac{1}{2}$
 an 9 fr., $\frac{1}{4}$ an
 4 fr. 50 cm.
 Fieea apare la fie care
 Sâmbătă.

Unirea

Insertiuni:
 Un şir garmond:
 odată 14 fil., a doua
 oră 12 fil., a treia
 oră 10 fil.
 Tot ce priveşte foia,
 să se adreseze la: Re-
 dacţiunea şi admini-
 stracţiunea „Unirea”
 în
 Blaş.

Foe bisericescă-politică.

Anul XIII.

Blaş 13 Ianuariu 1903.

Numărul 2.

La început de an.

E foarte firesc, ca atunci, când stăm în pragul unui nou an, să ne gândim, la ceea ce avem să facem, la lucrurile ce avem să îndeplinim pentru vindecarea relelor, de cari anul trecut ne-a făcut să suferim.

Şi e firesc dar, ca şi noi să facem acelaşi lucru, chibzuind împreună cu cetitorii nostri, cum am putea să ne cream o sorşte mai bună, mai neatirnatore de ori ce factor străin de organismul bisericii, de a societăţii, după a cărei prescriere singur, am promis să lucrăm, şi în favorul căreia am făgăduit să ne punem toate forţele noastre cele bune.

Dar e nespua de trist, când, adese în mijlocul activităţii noastre, şi celea mai bune intenţiuni, să lovesc de indiferentismul celor puşi să îndrepte lucrurile spre bine; e trist, când soldaţii cei mai viteji, cari stau neclătiţi pe locul de luptă, în bătaia glonţelor duşmane, chiar ei sint părăsiţi şi lăsaţi pradă furiei celui rău. E dureros, când păcătosul se bălăbănesce în bine, iar cel bun suferă şi doftorul întârzie să lega ranele ori să întinde medicina, care are să-i fortifice puterile slăbite în lupta continuă.

Şi când noii recruţi, înrolaţi sub flamura sfintă, plini de entuziasm şi cu inima înflăcărată de cele mai idealiste porniri, ved cum balanţa se pleacă tot spre stînga, observă chipul nefiresc al demersării resplatei, — nu e mirare, dacă se răcesc, şi preferă în cazul cel mai bun, a sta nepăsători, fără de a se angaja la luptă, şi a deveni din zi în zi tot mai nesimţitori la apelul celor ce mai ţin sus flamura. Şi în chipul acesta lipsind motorul, care se entusiasmeze, care se deştepte la viaţă sentimentul amortit al muncii pentru binele obşteşc, armata se răcesce, câmpul de luptă se goleşte şi contrariul apare pe zidurile fortăreţii, care ar trebui să fie inespugnabile, şi stăpânia lui pune îngheţul iernei pe inimile tuturor. Şi s'a sfîrşit atunci cu toate! Şi e foarte cu anevoe, să delaturi de pe gâtul teŃ jugul pus de indiferentism, nepăsare, lipsa de entuziasm, de jertfă şi de înaintare: egoismul şi materialismul încep a fi puternici în cetatea lui Christos. . .

Să nu se creadă, că facem impu-tări, însiruiam aci numai o serie de constatări, dureroase aievea, din cronica anului trecut.

Îată o mică pildă, câteva linii din scrisoarea unui preot de la sate, care regretă, că nu e în poziţie a prenumera şi pe mai departe foia noastră şi a-şi procura scrierile cele mai noue românesci: „ . . . ca să putem sprijini întreprinderile literare şi opurile de valoare ale vrednicilor bărbaţi, trebuie înşine să fim tari în respectul situaţiunii materiale, şi greu ne putem crea o basă solidă, când cei mai mulţi dintre noi îşi consumă puterile vinjose ale tineretelor în parochii amărite iar timpul trece şi înbetrănim şi ne rusticim din lipsa mijloacelor şi clerul se trezeşte cu un strat de omeni cari, stau departe de progresele lumii civilizate, străinii ne îmbulzesc pe arena luptei, ne calcă în picioare şi trec peste noi, clerul, conducătorii neamului, rămănem amăriţi, adrenţoşi şi flămânzi şi ajungem de ne conduce poporul, pentru că sintem avisaţi, în cele mai multe casuri, la spriginul şi ajutorul lui; mai cercaţi apoi însufletire de la cel amortit! . . .

„Acele le am scris, ca să vedeţi durerile noastre şi ranele noastre, pe cari în cele mai multe casuri, nu ni le descoperim din mai multe respecte, parte ca să nu ni le descoperim străinilor, parte că de le-am şi descoperi, nu avem cui, ca să le potă vindeca, şi așa trecem din generaţiune în generaţiune, amăriţi în suflet şi neputincioşi în faţa lumii. . .”

Am putea să terminăm aici aceste linii, scrise cu prilejul începerii unui an nou, amarul preotului de la sate ar fi o dosă suficientă, un material, asupra căruia am puté destul medita.

Am puté să ne oprim, de nu ne-ar veni în minte, celea câteva sute de preoţi, cari au rămas neimpărtăşiţi şi de data acésta din așa numitul subsidiu de stat, — dacă nu ne-am gândi la scărba, ce se deşteptă în inimile celor mai mulţi dintre ei, când observă, cum unii favorisaţi de sorşte, primesc congrua întregă, multe sute şi unii chiar mii, — pe când ei, de abia 100—150. cor. Unde e aci dreptatea? sau dora păcătuim, când o mai şi cer-căm? Se poté!

Dacă ministrul te şterge de pe lista de ajutorare, pentru că eşci preot brav, că-ţi aperi biserica şi şcola, şi

mai ales şcola, că nu taci, când vezi că să ţintesc la exploatarea credincioşilor tei, — se întrebă cei mai mulţi dintre cei neimpărtăşiţi de stat, — de ce ore „alţii” nu cercă să te mângăie, să-ţi respălătescă serviciile, puse întru îndeplinirea datoriei?

Îată o altă temă, asupra căreia cei chemaţi, n'ar fi reu să mediteze puţin. Căci să fim sinceri, preoţimea noastră nu e liniscită, ea ar aştepta să i-se arete mai multă bunăvoinţă, să fie convinsă, că grija celor buni şi miseri e preocupăţia de căpetenie a celor mari!

Să deie Dumnezeu, ca anul ce începem, să fie mai prielnic pentru noi toţi; ca flacăra entuziasmului să nu se stingă din inima noastră şi căldura lui să ne îndemne mereu la fapte măreţe spre binele bisericii şi neamului românesc.

În acésta bună sperare dorim din inimă tuturor a:

Anul nou cu bine şi fericire!

Pentru „Telegraful român.” Când cu mórtea regretatului Dr. Ioan Raţiu, toate foile au luat act, cu o vedită satisfacţie, de împrejurarea, că Escelenţa Sa Mitropolitul nostru a cinat la Mitrop. Mcţianu şi a petrecut tot acolo până la plecarea trenului. Şi din acest fapt cu toatele au vedut începutul unei ere de concordie în viaţa bisericilor române.

Ca aceste iluzii să nu se prefacă ore cum în fapte, „Telegraful român.” organul mitropoliei ortodoxe, în nr. din 10 crt. publică o disertăţie a cutărui preot Aug. Hermau, intitulată: „Causele şi combaterea proselitismului.” N'avem nimic asupra temelor, ce se discută în conferenţelor preoţesci, dorim înse să scim: *Ce rost a avut publicarea acestei conferenţe chiar acum, când e unanimă dorinţa, ca între bisericile românesci să fie bunăînţelegere? Şi cred domni, cari stau peste dl Păcăţianu, că reeditând prostiile şi minciunile, contra carora erudiţii canonici Dr Grama şi Dr. Bunea, au scris volume întregi, promovéză acésta dorită armonie?*

Dorim mult să avem răspuns la aceste întrebări şi rugăm cu colegială stimă On. redacţiia a ziarelor noastre, să someze pe cel de la „Telegraful rom.” să se declare, spre a se constata odată: *cine face vrajbă între fraţi?*

Aşteptăm!

Revistă politică.

Serbia. Un ziar din Berlin, iar aduce o scire foarte interesantă de la curtea sârbescă: e vorba adecă de aceea, că regele Alesandru se va divorța de regina Draga. Conte Lamsdorff cu prilejul vizitei făcute și în Serbia, să fi spus regelui, că Țarul dorește să se reguleze succesiunea la tronul sârbesc, și în legătură ar fi pus regelui alternativa, sau se desparte de Draga sau proclamă de moștenitor al coronei pe unul dintre candidații propuși de curțile din Viena și Petersburg. Candidații acestia ar fi: prințul Mirco al Muntenegrului, un prinț Battenberg și unul de Leuchtenberg, care e rudenie cu țarul Rusiei. Se vestese că, Alesandru ar fi fost pentru alternativa întâie.

Corespondințe.

ZI DE BUCURIE.

Sibiū în 7 Ianuarie n. 1903.

Vin a vă vesti cu mare bucurie, că în ziua de azi o solie a I. P. Sfinției Sale Dnului Mitropolit și a venerabilului consistor arhiepiscopesc din Blăș a adus parochiei noastre un dar de Crăciun nu se poate mai frumos și mângăitor. Reverendissimul Dn. Dr. Vasile Hossu, canonic mitropolitan, este solia, care a binevoit să vină în persoană la noi și să ne ofere prețiosul dar.

Se știe, ca parochia gr. cat. a Sibiului și protopopiatul Sibiului de un an și jumătate au fost conduse în mod interimal. Venerabilul nostru paroch-protopop Ioan V. Rusu, regeneratorul parochiei și protopopiatului, a fost numit canonic mitropolitan și conducerea interimală a afacerilor parochiale și protopopesce a fost încredințată dlui cooperator parochial de până acum, Nicolaū Togan.

Astăzi dl. canonic Hossu, ne-a comunicat în mod oficial, că parochia și protopopiatul Sibiului nu mai sînt vîduvite, și că ele își au iarăși șeful lor, în persoana dlui Nicolaū Togan. Cleric de frunte, fost învățător, fost catechet la instituttele de învățămînt din Sibiū timp de peste 16 ani, fost cooperator parochial și de fapt și cooperator protopopesce timp de 15 ani, pe lângă un magistru de calibrul veneratului dn. canonic Rusu, apoi administrator parochial și protopopesce timp de peste un an și jumătate, trăind într'un centru cultural, cum e Sibiul, fiind de o serie îndelungată de ani membru în comitetul central al Asociațiunii și bibliotecar al aceleia, colaborând la revista „Transilvania” și la „Enciclopedia Română,” cetind și studiind mereu, și fiind neîntrerupt în curent cu toate chestiile noastre bisericesci, școlare, culturale, etc., iar pe lângă aceste posesedînd în deplină măsură limbile germăna și magiară, mai departe căștigându-și prin purtarea sa esemplară și manierile sale preventoare simpatia parochienilor și a le populațiunei tractuale, iar prin zelul și activitatea sa cum, și prin atitudinea demnă respectul fruntașilor celor alalte naționalități și confesiuni din Sibiū, — dl. Togan a fost cu drept cuvînt persoana cea mai potrivită pentru oficiile, cari i-s'au încredințat. Tocmai de aceea noi parochienii dlui Togan ne bucurăm din tot sufletul,

că superioritatea noastră bisericăscă a cădut de acord cu noi și ne-a pus păstor pe bărbatul doririlor noastre. Sîntem siguri, că nu mai puțin are să se bucure de această numire preoției, învățătorimea și populațiunea tractuală. Bărbat în flăcău și înzestrat cu așa de multe însușiri alese, dl. Togan ne oferă deplină garanție, că va continua cu pricepere și zel neîntrerupt clădirea operei începute de fericitul episcop Gr. Maior, și căreia în cele patru decenii din urmă venerabilul dn. Ioan V. Rusu, i-a dat un avînt așa de frumos.

Aducem deci fescile noastre mulțumite Excelenției Sale, bnului nostru mitropolit și venerabilului consistor arhiepiscopesc, cari și prin numirea în chestiune au dat dovezi de rară înțelepciune, cu care conduc destinele bisericești și a le școlii și prin ele a le culturii și fericirii poporului nostru.

Mulțumim în deosebi Rvss. dn. Dr. Vasile Hossu, care a binevoit a sevrși actul introducerii noului ales paroch și protopop al nostru, și care prin prezența sa și mai ales prin frumoasa sa cuvîntare cu ocaziunea acestei introduceri a înălțat foarte mult memorabilul act.

În fine de încheiere, dorim din inimă stimatului nostru dn. paroch și protopop o viață îndelungată și mînosă în oficiile grele, ce i-s'au încredințat. X.

„An nou fericit!”

Pentru rescumperarea felicitărilor de anul nou, au contribuit la fondul subsidiar al preoților:

Iosif Lita, paroch. Ielod	2 cor.
Ariton M. Popa, adm. Bucium-ăesă	3 „
Ales. Ciura, paroch, Abrud	2 „
Dr. Eug. Bran, adv. Teaca	5 „
Aug. Giurgiū, Cluș	5 „
Suma	17 cor.

Iar în favorul „Mesei studenților:”

Dr. Augustin Bunea, canonic	5 cor.
I. Br. Hodosiū	5 „
Șofron Stan,	2 „
I. F. Negruțiu, prof	5 „
Victor Muntean,	2 „
Dem. Radu,	2 „
Sim. P. Mateiū	5 „
V. B. Muntenescu,	10 „
Dr. Ioan Ratiū, prof.	2 „
F. C. Domșa, prof.	2 „
Al. Ciura, prof.	2 „
Aug. Caliani, prof.	2 „
D. Radeș,	2 „
Givril Precub, profesor	2 „
Ioan Fodor,	2 „
Aug. Giurgiū, Cluș	5 „
Suma	55 cor.

Noutăți.

Din Arhiepiscopescă. Ioan Costin, fost preot în diecesa de Gherla, a fost numit paroch în Cristur, distr. Dêrgea.

Din diecesa de Lugos. M. onor. Ieronim Pascu, paroch al Bogșei a fost numit administrator protopopesce al districtului Bogșa. Ciarias. Dr. Valeriū Trăian Frențiu a fost numit vice-notar consistorial, arhivar și actuar în cancelaria episcopescă diecesană. Onor. Nicolaū Zugrav, adm. paroch. în Uricani-Hobiceni, a fost numit paroch tot acolo. Onor. Avram Socaciū, adm. paroch. în Iancabida, a fost numit paroch în Ghelmar. Onor. Liviū Varvoniū, adm. paroch. în Beba-veche a fost străpns în aceeași calitate la Pescuța. On. Petru Muntean, preot nou ordinar a fost dispus de adm. parochial la Parța. Onor. Augustin Radu, preot nou ordinar a fost dispus de adm. parochial II. la Varadia. Onor. Romul

Posiar, preot nou ordinar, a fost dispus de adm. paroch la Beba-veche. Onor. Petru Conda, preot nou ordinar, a fost dispus de adm. parochial la Iancabida. Onor. Mihail Iubaș, preot nou ordinar, a fost dispus de adm. parochial la Vețel.

Pomul de Crăciun în Bistrița. Primum următoarele șire: Colecta pentru pomul de Crăciun a băieților români săraci din Bistrița, în acest an a avut un succes frumos. S'a colectat suma de 313 cor. Meritul principal îl adă Stimatele Doșore: Maria Cutean, Elena Domide, Veturia Petran și Emilia Cutean, cari în gerul cel mai crâncen ce a domnit în Decembrie, nu au șovăit a se espune și a colecta de la inteligența română și neromână, din oraș, aproape 300 cor. De la popor adă colectat alții. Din suma colectată s'au cumpărat haine, cisme, căciule, năframe și altele, în preț de 180 cor. Restul de 133 cor. se depune și se întemeiază un fond special în scopul indicat. Darurile de Crăciun s'au împărțit băieților săraci, în presara numită, în biserică, după o ceremonie religioasă potrivită și frumoasă, fiind de față dame, domniș și popor, între bucurie și lacrimi. Curatorii:

Masa studenților. În timpul din urmă au încurs la acest fond următoarele sume: Direcțiunea gimnas. colectați de studenți cor. 123.18. par. Topa-deș, 1.80 cor. Io. Hăjegan, Coșocna, col. 18.20. Ștef. Radic, Petroșeni, col. 32 cor. Victor Suciu, Birghis, col. 5.10. Ioan Papiū, Vestem, col. 5.20. Aurel Pop, Jucul-sup, col. 7.50. I. I. Tordai, Ofenbaia, col. 12.20. Ioan Anca, Supădure, col. 13 cor. Sim. Opriș, Armeni, col. 20 cor. Bas. Andrea, Ighiū, col. 2.40. Bas. Morariū, Poiana, col. 2 cor. Bas. Masca, Beiū, col. 16.04. Sim. Popovici, Racovița, col. 7 cor. Iuliū Baias, Alfalău, col. 4 cor. N. N. Varadia, 16 cor. Ioan Viciū, Vidraseū, col. 4.90. Filimon Oros, Vecerd, col. 4.50. Nic. Bêrsan, Alțina, col. 4.30. Emil Pop, Feneșul-sas, col. 4 cor. Val. Rus, Tagșor, 1 cor. Dem. Grecu, Silha, 10 cor. Dem. Clain, Brad, col. 3.78. Dem. Dregan, Dămne, col. 5 cor. Parochia Cipău, 4.40. Par. Șilea-mag, 2 cor. Ioan Boer, Lechința, col. 40 cor. Dem. Deac, Calvaser, col. 6.20. Petru Cristea, Șomoștelnic, col. 20 cor. Paul Popescu, Borta, în amintirea repaus. fice Maria, cor. 20. Vas. Hopârtean, Gădălin, col. 7 cor. Ofic. paroch. Curciū, cor. 3. Const. Cotorea, Hărteū, col. 4.18. Instit. „Schintău,” Teure, 10 cor. Ștef. Lita, Lunca, col. 12.50. Dr. Andr. Monda, Sângeorgiul-rom, col. 10.30. Ales. Valea, Sânmărtinul-de-câmpie, col. 4.10. Eliseū Moga, Apahida, cor. 5. Laur. Voda, Ormeniș, col. 81 cor. Alesiu Lazar, Alămor, col. 14.30. Anania Decet, Hamba, col. 4 cor. Cora Gușeila, Brăila, col. 173.17. Pomp. Simoneti, Reșinar, col. 63.40 cor. Ioan Mera, Talghes, col. 22 cor. Ben. Papiū, Șaroșul-mag, col. 3.30. Ilie Hirian, Sânmărtinul-săr, col. 8.20. Valeriū Anghel, Lechințora, col. 9.46. Vas. Mocan, Zator, cor. 2.40. George Repede, Homorod cor. 2. Ioan Moldovan, Ciunga, cor. 4. Ios. Stupinean, Deva, col. 37 cor. Gregoriū Manoilă, Tohanul-vechiū, venit de la o reprezentație teatrală, cor. 16.40. Ales. Ciura, Abrud, col. 5.80. Nic. Mihăițan, Slimnic, col. 7 cor. Dr. Eugen Bran, adv. Teaca, cor. 100 — ca mulțumită pentru „multele binefaceri de cari am fost, — ca mulți alții, — împărțit și eu pe timpul cât am studiat la școlile dio Blăș.” Teodor. Raica, prof. Ploesci, cor. 47.57. (rata întâie de 50 lei) „Patria” institut de credit Blăș, cor. 1200.

Hymen. Aurelia Pop, și Victor Pașea, teolog absolut Vê invita la actul cununiei lor care se va celebra în Bis. gr. cat. din Zaiha la 25 Ianuar 1903 st. n. 3 ore p. m.

Petrecere. Inteligența română din distr. protopopesce al Almașului invită la petrecerea cu dans, împreună cu producțiune musicală-teatrală și declamațiuni, ce va aranja la 14 crt. în școla gr. cat. din Bucium. Venitul curat e destinat pentru „Masa studenților” din Blăș.

P A R T E L I T E R A R Ă .

Dumnezeescul cerșitoriu.

Cetim în minunata viață a marelui șerb a lui Dumnezeu S. Antoniu din Padova următorul episod — pe care am aflat de bine a-l reproduce.

Antoniu abia era de cinci ani și încă petrecea la palatul tatălui său, când într-o zi auzi pe cineva bătând la ușă. Era o zi de iarnă, néna cădă cu grosul, cineva bătea neîntrerupt la ușă. Alergă Antoniu și deschide . . . era un pruncuț cu ochi azurii, cu păr blond, avea în mână un baston de călător, era îmbrăcat cu un căputaș slăbuț, încins cu o curea, desculț și cu o trăistuță în grumaz. Fața pruncuțului era încântătoare.

În trăistuță n'avea pâine ci era plină de inimi, cari străluciau ca niște diamante, ca niște rubine.

Cine ești tu pruncule — îl intrăbă micul sfânt, și de unde vii?

— Eu sum cerșitoriu dumnezeescel iubiri și vin din raiu. Tatăl meu e Rege, și lângă troul său e așezat tronul meu. Tote câte sînt ale sale, sînt și ale mele: sórele, stelele, pămîntul, mările. Eu la acela, carele nutresc pescii, ce înotă în riuri și în oceauri și paserile, cari sbóră în aerul firmamentului. Și din Rege m'am făcut cerșitoriu. Iată-mă mai serac de cât toți seracii, pentru că nu țin samă de aceea ce-mi dă Tatăl meu din Ceriu — de cumva tu nu-mi vei da aceea ce-ți voi cere. Eă voesc să-mi dai inima ta, imi trebuie inima ta! . . .

— Micule și amabile cerșitor! deja simțesc că te iubesc, cuvintele tale sînt atât de dulci, în cât mă simțesc atrasă către tine. Dar înainte de a-ți da inima mea, doresc să știu, cum te chiami.

— Nu trebuie să-ți spun, deja tu cunoști numele meu, scumpa și pia ta maică te-a învățat cum mă chiami. De cumva mi-ai uitat numele, ușor îl vei afla, căci de trei ori l'am scris. Prima dată l'am scris cu litere de aur în ieslea din Viflaim, a doua órá cu litere de sange pe Crucea de pe Calvar, a treia órá cu litere de foc pe ușa tuturor Tabernaculelor.

Numele meu e Isus! Is cerșitoriu dumnezeescel iubiri! Și iată istoria mea: de când m'am înălțat la Ceriu, am implut de ferice pe ingeri și pe sfinți, dar pentru aceea neconținut, me scobor, pentru ca să cerșesc inimile de pe pămînt, bat la toate ușile. Dar sufletele sînt fôrte reci. Ómenii își petrec, rîd, jócă, iar mie nu-mi deschid ușa, mă lasă să îngheț, să plâng! . . . Eă inșe nu încetez de a bate la ușă . . . și mai nime nu sare să-mi deschidă! Dar tu, tu mi-ai deschis! Drept aceea fi binecuvîntat de tatăl meu și pacea mea să fie cu tine! Inșe nu e destul să-mi deschizi. . . Io-s cerșitoriu iubirei. . . Dă-mi așa dară iubirea ta, dă-mi inima ta! . . .

— Tu voesci inima mea?

— Da, totă inima ta, fără de împărțiri.

— Și ce-mi vei da în schimb, dacă eă îți voi da inima mea?

— Îți voi da pe a mea! . . . nu te teme. . . nu vei perde nimic prin acest schimb! . . . Toți aceia, cari mi-au dat inima lor, nu au perduť absolut nimic! . . . Intrăbă pe Paul, marele meu Apostol, . . . Intrăbă pe martirii mei, pe toți sfinții mei! nu te teme! Îndată ce imi dă cineva inima sa, eă pun pe a mea în locul celei date și din aceea clipită — acela începe a trăi din viața mea, eă la carele trăesc în el, vorbesc în el, sufer, triumfesc. Ferice de cel ce mă iubesc! Ferice de cel ce-mi dă inima sa! Voesci tu să me iubesci cum m'a iubit Maria, maica mea? Voesci tu doră să me iubesci, cum m'a iubit Paul? cum me iubesc toți ingerii mei? cum me iubesc apostolii mei, martirii mei, sfinții mei?

Sfîntul tiner response: da, voesc!

Schimbul s'a făcut, s'a făcut fără împărțiri și pentru tot de a una, și din clipita aceea s'au revărsat asupra sfîntului grații minunate și estase de iubire.

Acest dar îl cere și de la noi pruncii Isus din ieslea Viflaimului: și în schimb ne oferesce aceleași grații, aceleași favoruri.

Să-l auzim și noi sânguindu-se pentru recela și indiferința lumii, cum l'au auzit s. Antoniu de Padova, să ascultăm pe dumnezeescul cerșitoriu, carele cere inima noastră și în schimb ni-o oferesce pe a sa cu toate tesaurile darurilor, favorurilor, binecuvîntărilor și iubirei cerescel.

Să respondem la apelul său lamentătoriu și plăcut, să-i dăruim inimile noastre, să ne apropiem de El, cercetându-l, nu numai la ieslea Viflaimului, eă și în prea sfînta Eucharistie din Tabernaciu, unde Isus cu adevărat viețuiesce ca și în ceriu, să ne apropiem de el primindu-l cât de des în prea sfînta taină a Cuminăcăturii.

Venind la noi Isus în această prea sfîntă Taină, va lua în posesiune inimile noastre, le va transforma, le va îndumnezei și așa vom simți în noi bucurii nespuse.

Dr. V. Bojor.

SANTA CLAE.

Schiță americană de Crăciun, de Emil Berdan.

(Continuare și fine.)

„Dar păpușă négră i-ai adus, Santa Clae? Nancy adevă e négră de tot la față, hu, și are ochi așa de mari și negri și nice de cât gură așa de mică, ca mine, și păr așa de lănos — dar pe acesta, trebuie să știu, că tot de una așa l'a avut, așa i-a crescut de sine fără fôrfecel și apă de încrețit părul. Așa dară o păpușă négră i-ai adus, Santa Clae?”

„Sigur!” gângăvi bătrânul.

Micuța se bucură. „Asta-i frumos din partea ta, Santa Clae! Dară — dară —” continuă ea uimită, „tu nu ai cojoc de lup și nici căciulă mare?” Apoi se gândi. „Aceste acuma nici nu mai sînt la modă, Santa Clae, nu-i drept?”

„Așa-i!” mormăi bătrânul, și sta ca pe ace.

„Dar nici mănuși calde de piele nu ai? Nu-ți îngheață degetele și mânilor, Santa Clae? Așa tremuri de tare! Dreptu-i, că ți-i

frig? — Și doră aici în casă așa-i de cald! Esci doră bolnav, Santa Clae?”

Tălharul scutură din cap și se ridică în sus.

„O, Santa Clae, și nici mustețe n-ai!” se miră copila mai departe.

„Ți le-ai ras? Și nu-ți mai cresc altele?”

„Nu!”

Micuța clătină căpșorul uimindu-se. „Și cât de slab esci, Santa Clae!” continuă ea cu compătămire. „Fața ta așa-i de suptă și nasul așa de ascuțit. Pe chipul cela colo înșe ai fața așa de plină, roșia și un nas gras, roșu. — Tu nu mai beai vinars, Santa Clae?”

Moșnegul plecă capul și suspină.

Atunci îi veni copilei altă idee. „Santa Clae, capeți și tu daruri? — Cine ți-le dă?”

„Nime?”

„Nime? — O vai! — Chiar nime?”

„Nu!”

Acum copila se făcu serioasă. „Char nici un dar de crăciun!” murmură ea în sine, întristată. „Dar asta-i lucru urit, Santa Clae! Tu dară dăruiesci așa de mult la toți, și în schimb pentru acesta, să nu capeți de la nime nimic!”

Moșnegul nu response nimic. Copila se uita la el, pusă pe gânduri. Tăcere adâncă domnia în chilie. Atunci credea tălharul, că e salvat. Din mii de motive doria să se ducă și porni spre portieră.

„O, nu încă, Santa Clae!” zise copila și îl strigă îndărăpt.

Bătrânul se opri. Picioarele i-se făcură odată ca de plumb. Copila exercia asupra lui o putere adevărat hipnotică. Tot odată îl cuprinse și o frică torturătoare, și cu cода ochiului se uita la pat.

„Da,” șopti copila, „acum știu, ce se faci — Tu încă ai să-ți capeți darul tău de crăciun! — Știi ce, acum lasă-mă pe mine, să fiu odată Santa Clae!” și fața ei strălucea de bucurie, „Ciorapii nu ți-i poți anina, dar asta nu strică nimic. Ne vom juca așa, ca și când ai fi făcut-o. Tu să te întorci și să-ți coperi ochii, și sacul tei să fie un ciorap mare! O dragă Santa Clae, nu-i idee frumoasă asta?”

Un zimbet fugitiv se furișă pe fața tălharului și o înveseli pe un moment. Fețița trebuie, că a observat acesta.

„Dacă ești pretinos, cu mult mai bine imi plăci, și eă îți voi dăru cu mult mai mult, știu tu, de cât dacă esci tot așa de întunecat la privire. Fi dar tot de una bun cătră mine!”

Între aceste se scoborî din pat și sta înaintea lui. În cămeșuța ei lungă de dantele, albă ca zăpada, era ca un ingeraș. Și ochii ei isteți, albaștri, se uita la el ca adevărați ochi ingeresci.

„Acum vină, Santa Clae!” zise ea și îl apucă de mână. Se înfioră. „O, ce mână rece ai!” și cu acesta îi acoperi mâna cu amîndouă mînuțele ei, spre a o încălzi.

La atingerea acesta pe tălhar îl trecură fiorii prin întreg trupul. „Mama și tata tei vor veni,” zise el timid.

Copila clătină din cap. „Ba nu! Ei vin acasă numai tare târziu! Și chiar dacă ar veni, ei nu ar face nici un rău bunului Santa

Clae! — Aşa, acum mâna asta-i caldă, adă ceea laltă.“

„Asta voi încalzi-o eu!“ zise moşnegul, infăşurând sacul în jurul ei.

„Acuma vină, Santa Clae!“ zise micuţa, şi luându-l de mână îl duse prin chilia de dormit în sală. Aici îl ameninţă cu degetul: „Pst!“ şi-l trase în virful degetelor pe scară în jos, prin sala de desupt până în pomposul salon de mâncare. Aici îl lăsa de mână, scotoci prin un etager de abanos, prin ale cărui uşi de sticlă lustruită lucău tot felul de obiecte preţioase din argint masiv. Ee trase un puţuc. „Acum adă-ţi sacul, Santa Clae! — Aşa! — Şi acum întorce-te, şi coperi ochii! — Dar să nu clipeşti, Santa Clae! Aşa, că nu vei clipeşti?“

Bătrânul clătină din cap. Involuntar ascultă de micuţa şi sta în loc şi fără mişcare, cum îi poruncise ea.

Acum se roşi faţa copilei, ochii ei luceau vesel şi cu grabă febrilă scose dintr-un despărţământ a puicului, cuţite şi furcuţe mici cu îngele de argint, o păreche de lingurele de argint pentru supă, un mic scănel de argint pentru cuţite, tase mici de argint pe din lăuntru aurite şi tăieruţe şi ulcele ş. a. m. de parte, cu un cuvint un întreg serviciu preţios pentru copii, — şi toate le aşeză în sac. Iute, dar lin, de tot lin

„Să nu clipeşti, Santa Clae, că mă mănii! ameninţă ea

Dar bătrânul totuşi clipea, erau înse lacrimile, pe cari le sdrobăia cu pleoapele sale, lacrimi de înfrângerea inimii, de acasă violentă asupra sa, de părere de rău amară. Faţă cu această mică copilă, el se vedea aşa de miserabil, aşa de rău şi detestabil, cât dorea, să se cufunde în pământ. „Fugi! fugi!“ gemea în internul său. Cu toate aceste nu cutează a-şi ridica vre un picior sau a-şi mişca vre un membru, pentru că mititica dinapoia lui i-ar fi luat-o această în nume de rău, şi acum, mai tare se temea, că o ra desamăji, de cât de aceea, că pôte ar striga de frică.

„Acum te poţi întorce Santa Clae,“ zise copila şi repede coperi sacul. „Ţi-am pachetat ceva şi pentru mistres (dómna) Santa Clae! Cele mai multe sînt din darul meu de la Crăciunul din urmă! Dar acum trebuie să te grăbesci, Santa Clae înainte de a se face ziuă şi de a se trezi mama Santa Clae! Trebuie să-î doresci, scii tu, şi din partea mea serbătorii vesele de Crăciun. Eū adecă sînt mica Pearl! Aşa mă numeşte tot de una draga mea mamă, pentru că — pentru că — dar pentru aceea eū totuşi nu sînt o perlă, Santa Clae! Mama înse şi tata tot de una imi zic: „mica şi drăguţa mea Pearl!“ aşa trebuie să-mi zici şi tu Santa Clae!“

Moşnegul nu zise nimic şi mecanice ridică sacul în sus. El cumpănia pe uşor 10 punţi. Acum eşiră amîndoi la olaltă afară în sală. Copila se tot uita la el în tăcere.

„Sermane Santa Clae,“ zise ea în fine, clătinând din cap, „dar tu nu scii încă, ce trebuie să zici, când capeţi ceva în dar? — „Mulţam“ trebuie să zici!“

Bătrânului i se sui sângele în faţă. „Mulţam!“ găngăvi el, „Mulţam!“

Mititica se oprise şi ridicase mînuţele în sus. „Trebuie să mă duci în pat Santa Clae! Eū dora aşa-s de uşoră!“

Ce era să facă? Trebui să implinescă şi această voie a copilei. O ridică în braţe, lăsând sacul acolo. o duse sus în chilie şi o culcă lin în pat.

„Trebuie, să me şi învalui bine şi cald“, zise ea. „Colo în jos a fost aşa de rece“.

O făcu şi acesta, îi ridică capuţul în sus, îi tocni perinuţele de mătase şi o culcă apoi lin în ele. După aceea vîri jur împrejur plapoma pe lângă ea şi o netezi pe faţă. La această lucrare micuţa se uita la el cu un zîmbet aşa de fericit şi plin de mulţămîntă, în cât el îşi uitase a se depărta, şi remase în picioare lângă patul ei.

„O, cât de drăguţ poţi să fii tu, Santa Clae!“ zise copila „Plcă-te, vreaū să-ţi dau un sărut dulce de noapte-bună!“ Cu aceste i-şi ridică puţin capul şi i-şi ascuţi buzutele,

El hesită un moment, apoi învingându-se pe sine, se plecă şi o sărută blând.

Ridicându-se în sus, o lacrimă de pe faţa lui pică pe perină. El o şterse repede cu mîna.

Copila înse totu-şi băgă de samă, că plîngea. „O, Santa Clae! Tu eşti aşa de trist! — Tu n-ai nice un copilaş mic?“

„O, da!“ izbucni el, — „şi eū am avut unul“.

„O, o!“ zice ea compătîmind. „Şi s'a dus? Unde e copilaşul tēu?“

„În — în ceriū!“ găngăvi el, „În — în — în ceriū!“ Vrea să zică „în grópă!“ dar acest cuvînt grozav nu-l putu exprima.

„În ceriū?“ întrebă copiliţa plină de curiositate. „E şi acolo aşa de frumos, ca aici la noi pe pămînt?“

Acum îi era de ajuns. Ceva mai mult ar fi trecut preste puterile sale. El eşi afară clătinându-se jos în hală i-şi află sacul, îl ridică înfiorându-se, şi furişîndu-se în salonul de mâncare, despachetă iarăşi toate înşirându-le pe masă.

Apoi, scotocind cu mîna tremurătoare prin buzunare, află un muc de cerusă, hărtie însă nu. Cu cerusa acesta scrisese ceva cu mîna stîngă pe masa albă de marmoră.

* * *

În dimineaţa următoare aflară toate obiectele de argint, ordinate frumos pe masă, şi următoarele rînduri:

„Micuţa Pearl în credinţa, ca sînt Santa Clae, mi-a dăruit toate lucrurile aceste. Eu le restituiesc iarăşi toate, me rog înse a lăsa pe micuţa în credinţa aceea, că eū a-şi fi fost Santa Clae. Când-va, când eram şi eū om cinstit, aveam şi eu o aşa fetiţă frumoasă, blondină. Astăzi imi aduc aminte de drăguţa mea copilă şi sînt un pungaş. Dar me voiū întorce. Încă nu-i prea tîrziu. Dumnezeu imi va juta“.

Trad. de

Nicu.

ANUL NOŪ.

Neuitatei mele.

Scumpă! Azi tot aceeaşi durere, tot aceeaşi jale sînt locuitorii inimii mele, ca şi în prima zi a anului, ce trece în veclnicie. când trecuse numai o noapte de la despărţirea noastră, întâmplată în marginea negrului mormînt. . . . O, ce despărţire dureroasă! . . . Tu ai vădut atunci drumul, pe care ai fost dusă, udat de lacrimile mele. Ai audit suspinele ce-mi strîngeau inima. Sciu't-ai, că toate . . . toate să rump din le-

gătura dragostei sincere şi adevărate . . . şi totuşi n'ai voit . . . n'ai voit să te re-tutorci la glasul meu! Şi altul te-a chemat, tu vocea lui ai ascultat-o. Pe Acela l'ai iubit mai mult ca pe mine . . . Da, căci El e ziditorul şi părintele tēu prea bun şi azi e împărţitorul veclniciei tale fericiri, pe când eū Ţi-am fost numai soţ, cu care Ţi-ai împărţit dragostea şi bucuriile vremelnice . . . căruia îi însufia curaj şi statornicie în lupte şi-î îndulcea amarul vieţii cauzat, nu de tine, dragă, ci de vitrega sorte, ce însoţitu-m'a în totă viaţa.

* * *

. . . Dóme! În Tine am cređut . . . în Tine am sperat pururea! . . . Inbirea mea! . . . Pentru ce n'ai ascultat ruga mea? Pentru ce n'ai răspălit după dorul inimii mele grija de zi şi noapte, ce am dat trupului ei? . . . Pentru ce, bunul meu Părinte, n'ai lăsat în trup sufletul ei curat, ca neana, ce fiatura în vîzduh, atunci, când ea m'a . . . părăsit? . . . Pentru ce n'ai lăsat, să se bucure şi ea de ingeraşul ce ni l'ai dat? La Bunavestire ne-ai descoperit fiinţa lui, la s. Gavril ne-ai învrednicit, să-î acoperim cu sântul dragostei noastre de părinţi şi cugetam, că el va fi bucuria noastră a amîndorora! . . . Am cugetat, . . . am sperat . . . Ingeraşul meu înse e fără mamă! . . . Pentru ce Dóme, ai chemat-o la Tine chiar atunci, când cugetam, că nu peste mult vor înceta greutăţile, ce le-a pus pe umerii nostri dragostea ei faţă de ai săi? . . . Pentru ce ai pus o rană atât de mare în inima mea? . . . Eū nu scii! . . . Tu scii, Dóme! Şi acesta e de ajuns, ca să mă plec preasfintei tale voinţe, . . . să mă mîngăie . . . să fii îndulcit; dar nu e de ajuns — şi nici nu doresc — să-mi vindece rana . . . să-mi opréscă lacrimile, ce le vîrs şi pentru chipul ei frumos, mai mult înse pentru frumseţa sufletului evlavios şi îmbrăcat în vesmintul alb al moralităţii: că era tare în cele mai nemiloşe împrejurări şi blîndă în fericire, . . . şi plină de compătîmire faţă de cel nefericit, . . . credincioasă şi inbitore ca soţia şi mamă, . . . activă şi cruntătoare, . . . că făcea din casa noastră un colţisor de raiū. . . .

* * *

Scumpă! gura ta azi nu-mi descopere dorinţele de bine a nobilei tale inimii, nu-mi mai zice: an nou fericit, puinle! . . . Esci dusă! . . . Copiliţa noastră încă e departe! . . . Nici ei nu-i pot dori, ţinendu-o în braţe: an nou fericit, Bubuică dragă! . . . O, dacă ai fi ca mama ta! . . . Ea se joca departe, fără griji, sub bună pază. . . . Eū Eū singur! . . . singur numai cu durerea şi cu ochii plini de lacrimi, privindu-vă chipurile vóstre, vă doresc fericirea ce a-própe zilnic v'o cer de la altarul Domnului. Acolo imi reamintesc testamentul tēu: Véd acum deşărtăciunea lumii în totă golătatea ei. . . . Tu, puinle să rămâni preot. Pe scumpa Bubuică s'o creşci în frica Domnului şi să nu-i bagi fumuri în cap! . . . O, de ce ai zis acestea?! . . . Şi dacă le-ai zis, de ce s'aū întâmplat? . . . A voit Dumnezeu! pe care i-L rog, să-mi ajute ca nu numai să rămân preot, ci preot să fii după inima Lui: să-mi isvoréscă simţemintele din inimă curată şi toate gândirile şi lucrurile mele

spre mărirea lui Dumnezeu și binele poporului. . . . Și tu cere acésta de la Dumnezeu și rógă-L, să-mi lase copilăta s'o crece după dorita ta. . . .

Is singur! . . . cui să doresc fericire în anul nou? . . . Tuturor! și mai ales acelora, cari au încercat, să mă consoleze la despărțirea ta.

La revedere, iubită!

„Putul tării.“

CUM DEVINE CINEVA POPULAR.

În toamna anului 1900 într-o Vineri după amiază, trenul se apropie gâfâind de gara nouă mică, dar însemnată orașel de proviucie. Ajunghând la destinație, între alți mulți pasageri, cu pași grași, dar tot odată și îngrijorat, se dă jos un tiner profesor, care numai în luna lui August al aceluiași an a fost numit profesor suplent-interim al gimnasiului de acolo.

Cunoscea el bine împrejurările localnice, căci dădă în Grecești și-a fost terminat studiile gimnasiului, numai cât atunci era student, adecă subaltern, acum avea să fie profesor, adecă superior, care o să vină în contact cu crema societății din loc, după ce și el apărținea aceleiași clase.

Grecești, orașul cu pricina, ori mai bine zis orașelul, are toate condițiile necesare pentru a fi privit de un orașel drăguț și atrăgător. Pe câmpurile întinse, ce-l înconjură, e un pământ gras și negru, de și-e mai mare dragul să te uiți la lanurile de grâu, ce ca o mare adîncă își mlădie rotundele spice în unde bine pronunțate, când vîntul șagălnic își face obișnuita plimbare de sară. Colacii, pregătiți din roșiile grăunțe a acelor spice, se bucură de un vechiu renume în totă împrejurimea. Sécara și cucuruzul, produs pe hotarul orașului, au o putere de îngrășare non plus ultra. Dacă mai adaugi, că salubritatea aerului și a apei nu lasă nimic de dorit, ușor poți, ba chiar trebuie să ajungi la concluzia, că puține ținuturi vor mai fi în această fericită țară, unde să se aștepte mari și mărunte dobitoace, cari îți stărnesc și susțin apetitul, ca în orașelul des pomelit. — Puii sînt așa de grăsuți, în cât deja în primele zile a le fericitei lor existențe stau să-și iasă din piele, coponii trebuie supuși la cură de slăbire, căci alt cum nu se mai pot mișca, și e lucru cunoscut, dobitocul îngrășat pe afară prezintă o carne mai gustoasă, de cât cel ținut închis. — Purceii se simțeau atât de bine, în cât mai bine nici nu le putea merge. Nu-i vorba și ei să sileau, să-și arete recunoștința prin aceea, că friptura de purcel din Grecești, în timpul din urmă, stă să întunece reputațiunea stabilită a fripturei de purcel din orașul cu podul cel vestit.

Esistă, ce e drept, în orașul nostru casină, reuniune de femei, de pompieri și alte multe asociații, unde să mai întâlnești omenii din când în când, dar ce folos? La casină merg numai bărbații, la adunările Reuniunii de femei aproape numai domne și domnișore. Cu ast fel de ocazii se schimbă multe idei sănătoase câte odată, de altă dată și mai puțin sănătoase. Ori cum să fie înse stările, la ast fel de întruniri, un lucru

tot nu ați acolo, și apoi asta e lucrul de căpetenie, astă e nervus rerum gerendarum: mîncarea și beutura.

Însu-mi am fost fericitul nefericit, care am asistat la o adunare festivă a Reuniunii de femei, bine condusă și mărturisesc, că m'am simțit admirabil, timpul mi-a trecut repede, în cât atunci când s'a gătat adunarea, m'am trezit și cu vremea prânzului de mult trecut și cu prânzul isprăvit, — de alți. Am fost, ce e drept, invitat cam oficios la prânz de una dintre domnele prezente, dar vădînd dispoziția, în care s'a făcut invitarea, nu o am primit și m'am îndestulit și cu mîncările de restaurant.

Stînd ast fel lucrurile nu-i mirare, că isteții locuitori din Grecești au cercat fel și fel de mijloace de a se întruni cât mai des și mai cu efect. În timpul din urmă, când eroul nostru petrecuse deja câte-va luni în noul său post, fără să se potă arăta în totă mărirea sa, s'au introdus așa numitele jour fix-uri. E cunoscută pretutindenea instituția jour fix-urilor, e înse puțină deosebire între jour fix-urile din lumea mare și între cele din Grecești. La noi, după cât știu eu, convia numai bărbații și domna casii, unde să ține convenirea. Nu-i vorba, acésta încă este o instituție foarte potrivită, dar numai până la un loc, cum s'ar zice. În Grecești participa și bărbații și femeile, ba chiar și tineret de ambe sexe. Cu asemenea ocazii pe lângă schimbul de idei, se mai alegea și omul cu partea bună a convenirilor, căci la despărțire, nu mai trebuia să mergi pe la hotel, de cât dădă la o cafea neagră, dar neagră de tot, pentru că deja toate bunătățile pămîntului și-au aflat locaș sigur în stomachul darnic de atari măruntșuri.

Când un profesor mai bătrîn l-a enarat decursul unei astfel de conveniri, tinerului nostru Gherasim — să-i zicem așa — pe acesta l'a cuprins așa un cutremur, de a trebuit să-și întorcă fața de către Patriche. Din ziua aceea Gherasim, nu se gândea de cât la jour fix-urile, ce se țin fără dînsul. Cugetul acesta îl năpăstua chiar și în somn, în cât toate visurile i se învîrteau în jurul unor prânzuri și cîni splendide, ca în povești.

Gherasim, care posedea un stomach de primul rang, scia apreția și teoretice prânzurile și cinile acelea, mai bine, de cât alți muritorii. Ce mai pîne, ce supe cu gust, ce fripturi delicioase, pot să fie acolo, când grăul, bipedele și quadrupedele mărunte se silesc cu atîta succes să pre-zeze tot ce se pôte mai bun și mai gustos. Cum ar fi dorit să ajungă și el la o cină de acelea! Cred și eu, că dădă cetesce-se în o carte sfîntă, că: bonum opus desiderat, qui episcopatum desiderat, de ce să nu dorască și el o cină splendidă, căci o cină e mai puțin de cât o vîlădie. Dar de la dori un lucru, până la a-l posede, e o distanță cam mărișoră.

Gherasim al nostru avea o înfățișare care de loc nu te făcea, să-i cauți societatea. Umbla în haine frumoase, dar nu-i sta bine. Avea față palidă și ochi albaștri ce e drept, dar foarte puțin expresivi. Dacă mai adaugi stîngăcia momentană, de care pătimea, ușor îți dai samă, că elita societății din Grecești, pe lângă totă poziția lui socială, nu-l vedea bucuros în mijlocul său.

Odată înse totuși au avut lipsă de dînsul. Și i-a fost destulă ocaziunea acésta, ca să-și pună basă, nu de năsip, la croirea viitorului său strălucit.

La o față bisericăscă era tocmai o convenire de felul celor amintite mai sus. Când să se așede în jurul mesei, cu gust aranjate, spre spaima celor prezente, domna casii devine palidă și cu un oftat venit tocmai de la bătăerile inimii, dă să cadă pe scaunul cel mai de aproape. Dînsa adecă înainte de a se pune la masă și-a numărât oșpeții și macar că a repetat lucrul acesta de vre-o trei ori, n'a putut scote mai mult de cât trei-spre-zece persoane. E cunoscută tuturora credința superstițioasă despre nenorocirea cauzată de numărul trei-spre-zece. Să crede adecă, că unul dintre cei prezente, nesmintit trebuie să moră în timpul cel mai scurt. Și apoi cine ar voi să moră așa de timpuriu și plane în Grecești, în acest Eldorado învidiat de totă împrejurimea. Deci nu-i mirare, că și la convenirea amintită s'a născut o așa încurcătură din pricina numărului trei-spre-zece.

(Va urma.)

EMINESCU și COȘBUC.

— Note comparative. —

(Continuare.)

Individualitatea poetică.

»Poetul este mai întei de toate o individualitate — scrie d. Maiorescu. — De la aceleași obiecte chiar, despre cari noi toți avem o simțire obișnuită, el primește o simțire așa deosibit de puternică și așa de personală în gradul și în felul ei, în cât în nu numai se acumulează simțirea până a sparge limitele unei simple impresii și a se reversa în forma estetică a manifestării, dar însaș acésta manifestare reproduce caracterul personal, fără de care nu pôte exista un adevărat poet.»

»Din multe părți ale lumii primește poetul razele de lumină, dar prin mintea lui ele nu trec pentru a fi stinse sau pentru a ieși cum au intrat, ci se resfrîng în prisma, cu care l'a înzestrat natura, și ies numai cu acésta resfrîngere și coloare individuală.»

»Alt fel descrie lumea Góthe, alt fel o descrie Heine, alt fel Leopardi, alt fel Victor Hugo, de și cu toții au primit impresii de la aceeași lume*.)

Forma, în care poetul dă expresie acestei simțiri acumulate este de natură secundară, de aceea sub »poeta nascitur« înțelegem chiar ceea ce ne spune d. Maiorescu, fără să ne gândim la tehnica versurilor, care pôte s'o aibă cineva, fără a fi adevărat poet.

Acest fond poetic primește și prelucra impresiile lumii din afară, redându-le apoi mult mai frumoase, într'aurite de lumina individualității poetice proprii.

Mediul social pôte să altereze în câtva fondul poetic — după cum vom vedea la Eminescu și la Coșbuc — dar să-i nimicească cu totul, înlocuindu-l cu altul, nu va isbuti nici odată, când are a face cu individualități poetice așa de puternice, cum sînt Eminescu și Coșbuc.

*) Titu Maiorescu, Critice, București, 1892, II. p. 209.

Eminescu e pesimist.

Să cercăm a intra în analiza acestui pesimism, insistând, în deosebi, asupra provenienței lui.

După explicarea unora, pesimismul lui Eminescu era de natură curat organică — germenul nebuniei — preluđu de-sastrului mental.

Fără a ne lămuri în de ajuns cu explicarea acésta, admitem, că aplicarea spre optimism sau pesimism, are și motive de natură organică.

Preponderarea abnormă a sensibilității — scrie Schopenhauer — va produce inegalitatea dispoziției, periodic o veselie exagerată, iar de regulă predomină melancoliei. Și fiind-că și geniul e întemeiat pe o mare covârșire a puterii nervoase, deci a sensibilității, este dréptă observarea, lui Aristotel, că toți ómenii eminenți sînt melancolici. ¹⁾

Alții susțin, că Eminescu a devenit pesimist, în urma cetirei lui Schopenhauer care îl captivase cu desevîrșire ²⁾.

Acestora le punem cu d-l Gherea întrebarea, pentru ce chiar Schopenhauer, a inriurit așa de mult asupra creațiunii lui Eminescu?

Și, póte, i se și atribue lui Schopenhauer o prea mare inriurare asupra lui Eminescu. Cu totă influența lui, noi credem, că nu i-a putut smulge poetului notele proprii de individualitate. Admitem influența pesimismului schopenhauerian în concepția vieții și în considerarea artei ca singura adevarată fericire pe pămînt — nu însă și în concludsiile lui asupra vieții, după cum crede d. Petrașcu ³⁾.

Să punem alături câte-va concludsiile ale amîndorora, ca să ne convingem cât de hazardată e părerea, că Eminescu n'a făcut în definitiv alt ceva, de cât a versificat în românește filosofia lui Schopenhauer.

Femeia la Eminescu e o creație eterică, un »ideal pierdut în nóptea unei lumii, ce nu măi este«, un inger de pază »încins cu o haină de umbră și rază«; la Schopenhauer înse femeia are un rol cu totul de a dóua mână, ea nici nu este o m în adeverata accepție a cuvîntului, ci: »eine Art Mittelstufe zwischen dem Kinde und dem Manne ⁴⁾. Rostul existenței ei se mărginește la »ist sie jung, so ist es ein Liebhaber; ist sie alt, ein Beichtvater ⁵⁾.

Ear cât pentru rostul iubirii care i-a inspirat lui Eminescu cele măi senine pagini — Schopenhauer n'are de cât cinica lozincă: Es handelt sich bloss darum, dass jeder Hans seine Grethe finde ⁶⁾.

¹⁾ Arthur Schopenhauer, Aphorismen zur Lebensweisheit p. 296. Cf. traducere românească a d-lui Maiorescu »Aforisme«, București, 1890. pag. 84.

²⁾ Cf. Mihail Eminescu, stuoiu critic. Blaș 1891.

³⁾ Cf. N. Petrașcu. Michail Eminescu, studiu critic, București 1892. pag. 85.

⁴⁾ Arthur Schopenhauer. Parerga und Paralipomena. Cap. 27. »Ueber die Weiber«.

⁵⁾ Ibid.

⁶⁾ Schopenhauer, Metaphysic der Geschlechtsliebe. Într'o notă mărginară, Schopenhauer, pentru ca să completeze cinismul acestor cuvinte adaogă: Ich habe mich hier nicht eigentlich ausdrücken dürfen der geneigte, Leser hat daher die Phrase in eine Aristophanische Sprache zu überzetzen.

Eminescu ate o notă pronunțată de naționalism: admiră sfințele firii vizionare ale poezilor, cari credea în scrisul lor: se plânge de invaziunea străinilor și îi blamă, căci

Și cum vin cu drum de fer
Tóte cantecele pier.

plin de evlavie se închină icónei slăvitului Voevod Mircea, care își apără sărăcia și nevoile și némul, spunénd cu emfasă că e »domnul țării românești,« și încheie acésta icónă de stăbună mărire națională prin niște vehemente erupțiuni la adresa generației de azi fără însuflețire și fără ideal

Schopenhauer are, cu totul altă părere despre naționalism: »Numai mărginirea, nebunia și réutatea ómenescă se arată în fie-care țara sub o formă diferită și acésta se numește apoi caracterul național ¹⁾.

Cât de estasiat e Eminescu de curajul bétrânului Voevod, care nu se plécă în fața puternicului Baiazid! Schopenhauer ar privi, cel mult, cu un zimbet ironic, la acésta slăvită icónă de glorie străbună, pe deplin convins că »curajul în sine nu e de cât un merit fórté secundar, o virtute de sublocotenent, în care ne întrec chiar și dobitocele pe cum să și zice d. e. »curajos ca un leu« ²⁾.

Eminescu a fost o fire modestă. D-l Maiorescu ne spune, cu câtă modestie aducea câte o poezie să o cetéscă, și că alții trebuiau să-i iea manuscrisul din mână și să-l dea la »Convorbiri«, căci poetul nici odată nu s'ar fi gândit să-l publice, și tot d-sa ne spune, că Eminescu s'a împotrivit cu energie când era vorbă să i-se confere o distincție onorifică, un bene-merenti. Trebuie să ne convingem așa dar, că poetul e sincer în Satira a II-a și că într'adevăr măi bucuros suportă ură ómenilor de cât laudele lor.

Schopenhauer are însă cu totul altă părere despre modestie: »Acésta virtute e o minunată invenție a ómenilor de nimic, conform căreia fie-cine trebuie să vorbescă despre sine, par' c'ar fi și ei din tagma lor, așa în cât să se producă o perfectă egalitate a nivelului și să se credă, că nu există în lume, de cât ómenii de nimic. ³⁾

Dacă la aceste adaugăm staturile binevoitoare ale lui Schopenhauer relative la îngrijirea sănătății și, măi ales, la păstrarea averii moștenite și agonisite, trebuie să costătăm, că în versurile lui Eminescu nici pomenire nu este despre aceste sfaturi atât de practice de altcum pentru un filosof pesimist, care se respectă. . .

(Va urma.)

Al. Ciura.

CRUMIRUL

sau

călăuzul prin deșert de K. May.

◆◆◆

(Continuare.)

»Permite-mi, să-ti ofer unul dintre cail mei. Domnului cu capul gros ti place să sară la cal pentru a omorî pe călăreț. Armăsarul tău este prea prețios, pentru a fi spintecat.«

¹⁾ Schopenhauer — Maiorescu op. cit. pag. 116.

²⁾ Schopenhauer—Maiorescu op. cit. pag. 165.

³⁾ Schopenhauer — Maiorescu op. cit. pag. 113.

»Eú nu-s obicnuit a merge călare la vînat de lel, ca să pot fugi mai bine, de dînsul, Decî îți mulțumesc pentru bunăvoință; cu tóte acestea înse eú voi călări pe calul meú. Căți ómeni lai cu tine?«

»Jumătate dintre ei.«

»Atunci și eú voi împărți pe Sebira-l. Jumătate dintre ei ne vor însoți, iar cei alalți trei-zeci vor rămănea aci, ca să grijescă de crumir.«

»Mă învoesc cu tóte dispozițiile tale, effendi. Tu ești fratele și prietinu meú; tu ne-ai scăpat de Abu'l Afrid și de femeea sa, și doresc, ca să te despărțesci de noi în pace și cu dragoste.«

După ce am părăsit cortul, m'am înțeles cu șeicul Ali-en-Nurabi asupra dispozițiilor luate acum, apoi pornirăm, urmați de vre-o dóne-sute de beduiní.

Urma leului a fost aflată în curînd. Ea nu era greú de urmărit, de óre ce el a pierdut sânge mult. Cu tóte acestea înse puternicul animal a tării camila vre-o cincisute de pași, când apoi, ostenit fiind, a trebuit să facă o pauză scurtă. La jocul acesta vódurăm un lac de sânge, care ne era fórté bine venit.

»Dta totuși nu l'ai nimerit réu,« zisei eú cătră englez. »Mulțimea sângelui ce l'a pierdut ei, mă face să cred, că a fost greú rănit.«

»Și totuși a avut putere, să tîrăe camila până aci,« respunse Percy. »Să o fi dus ei óre până la locuința sa?«

»Asta n'o cred. Leul, dacă are familie, este obicnuit a merge numai în societate după pradă. Leóica cu pui, dacă aceștia pot fugi, îi urmăza până la un loc anumit, unde-l așteptă cu prada, pe carea el ast fel n'are lipsă s'o tîrăe așa departe. Aci se ține prânzul comun și apoi familia săturată se reîntórece la locuința ei, lăsând resturile de óse și sfărmituri șacalului, hienei și uliului. — Mergem măi departe!«

Urmă leului ne conduse până la un tufiș de smochini și tamarinți. Meșeerii să pregătiaú a pėtrunde într'insul; eú l-am oprit: »Stați! Noi nu scim, ce se află în tufiș. Rămăneți aci, până mă reîntórec!«

Eú și englezul călărirăm împrejurul tufișului, el la dreapta și eú la stînga. Dincolo de tufiș ne întâlnirăm și deterăm peste urma leóicei și a lor doi pui. Urma era dúplă: cea măi veche conducea înlăuntru, iar cea măi próspetă conducea afară și îndóreț. Așa dar era evident, că leul se afla încă înlăuntru. În urma ranei sale el desigur n'a fost în stare să urmeze familiei sale până la locuință.

Acum ne-am reîntors la beduiní, cărora le-am ordonat să încunjure întreg tufișul și să de-a drumul la cănií. luați cu noi, ca să scotocescă după leul pușcat. Cănií, cari până aci numai cu greutate au putut fi reținuți, năvăliră înainte și în curînd auđirăm resunând în tufiș lătrătura lor infuriată.

»Sir, te rog să mi-l lași mie!« zise Percy.

»Bine,« respunse eú. »Eú numai atunci voi pușca, dacă va fi de lipsă.«

Am descălecat și ne-am predat cail lui Achmed-es-Sallah, spunéndu-i să se retragă măi înapoi. Cu pușcile gata, asceptam; leul înse nu să arată.

»Să fi murit óre?« observa eú.

»Să vedem,« respunse englezul, plecând cătră tufiș.

„Bagă de samă, sir!“ strigă el.
„Lucrul este periculos.“

„Pshaw!“ răspuse el, petrunderă printre smochini.

Ast fel nu-mi remase alta, de cât să-l urmez. El se silea să ajungă la tamarinzi, eu după el. Am sosit lângă ceta de câni, cari încunjurau tamarinzi, înse nu ctezau să înainteze mai departe.

„Ce să facem acum?“ întrebă Percy.
„Să trimitem un glonț înăuntru?“

Eu m'am întins jos pe fole, unde nici un ram nu împedea privirea. Atunci vedui leul zăcând pe o latură, cu ochii sticliți și picioarele întinse.

„Sir, pușcătura d-tale totuși a fost bună. Leul este mort.“

„Mort? Într'adevăr?“

„Da.“

Atunci eu am pășit înainte și am împins ramurile la o parte. Era un animal extraordinar de mare. Căma cea negrie și încălțată îi acoperea capul; fălcile cele puternice erau roșite de spumă de sânge. Era încunjurat de un lac mare de sânge, iar lângă dînsul zăceau resturile cămilei, cari au fost lăsate aci de leocică și puii săi.

„Heigh—day!“ strigă englezul. „În sfîrșit motocol cel bătrîn este aci! Ôre unde l'am nimerit, sir?“

„Privesc! Aci lângă piciorul dinainte, printre cote. Glonțul a trebuit să-l ajungă în decursul săriturii sale.“

„Așa dar totuși l'am nimerit de mörte. Ei, îmi pare bine. Acum totuși nu voi mai fi de rîs! Yes!“

Acum îndrăsniră și căni a se apropia, și noi am avut destul necaz să-l reținem de lângă leu, pe care alt cum l'ar fi spin-tecat urît. Am chemat pe beduinii și la sosirea lor se produse un spectacol, asemenea celui din noaptea trecută lângă cadavrele celor două pantere. După ce regele animalelor a fost batjocorit și insultat destul, căni fură legați iarăși, și noi pornirăm întru căntarea leociciei. Lângă leu remaseră câțiva bărbați, pentru ca din ramuri să facă o targă și apoi prin ajutorul cailor să-l tîrîe până în sat.

Leocica nu s'a depărtat de mult de aci, de ôre ce urmele ei erau încă tare prospete. Pöte că ea ar fi ramas timp mai îndelungat lângă leu, dacă n'ar fi fost îngrijată pentru siguranța puilor săi. Ea a avut să facă un drum depărtat, de ôre ce noi am călărit mai un ceas, până ce am ajuns la valea de stînci, în carea se afla „palatul“ domnului cu capul gros.

Când am sosit aci, șeicul Mohamed-Raman își opri calul și arătă spre petri.

„Emir, aci își are regele cömei pe femeea și copiii săi,“ zise el. „Credî tu, că femeea sa încă va fi așa de curajoasă, ca și el?“

„De sigur! Când o leocică își apără puil, atunci ea este și mai mult de temut.“

„Cine o va pușca, noi său voi?“

Aha. Meșterul totuși părea a fi îngrijat!

„Nol!“ răspuse el. „Voi veți încunjura numai valea, așa, ca ea să nu ne pötă scăpa. Remăneți aci, până ce noi am cercetat locul cu de ameruntul.“

Eu și englezul descălecarăm. Ne-am dat caii în grija lui Achmed și luându-ne pușcile, ne luarăm după urmă.

(Va urma.)

Istoriöră de Crăciun.

De Theodor Berthold.

(Continuare.)

După ce Moscva aprinsă de muscali fu arsă și prădată, restul armatei lui Napoleon, a fost restrînsă a începe o tristă reîntörcere spre patria lor.

Așa a fost într'adevăr, despre ce ne vom convinge îndată, Era în sara sfîntă de Crăciun. În anii trecuți îmi gătea mătușa tot de una un pom frumos de Crăciun, cu lumini aprinse, cu nucii, și mere aurite, cu fel de fel de daruri frumoșe. În sara anului 1812 ardea numai lampa regulată familiară, a cărei raze îmi păreau mai întunecate, ca ori când.

Eu mă aflam cu mătușa „Gebharda“ singură în odaie, „papa Hering“ a ieșit în pădure, pentru că, pe cum spunea el, sînt mulți vagabunzi, cari tocmai în această sară sfîntă, când alți creștini se odihnesc, ei alergă spre a prăda, și a fura, la ce nu au dreptul — Mătușa rostea numai din când în când câte un cuvînt — cugetul ei sbura departe la fiul iubit — eu nu cutezam a conturba liniscea. — O tăcere penibilă domnea, în jurul nostru, numai tic-tacul regulat a vechiului cîas de părete să audia încet. Atunci aușirăm, că cineva bate la pörta de la stradă. Servitorii și servitörea erau în bucătărie, „vino cu felinarul“ zise mătușa aspru, „să vedem cine e aici!“ Eu mergeam înainte și ajungînd la pörta am deschis. O ființă curiosă omenescă era înaintea noastră. De pe nasturii mari ai mantalei își venea să credi, că ar fi un soldat, înse când vedeai capul înfășurat în șalul negru ce îi servia tot odată și de căciulă, când îi priveai picioarele fără încălțăminte, ce erau legate și învelite cu tot soiul de sdrențe până la genunchii, nu avea nici o armă la sine numai o bătă mare, de care se rădîmase, în fine părul și barba lui, păreau a unui selbatic, ochii adinc căduți în orbite, numai trăsurile feței sale nobile, aretau pe omul ore când din bine ajuns la miserie. Trist și dureros, se rugă străinul de ceva mîncare, și loc de repaus peste nöpte. Mătușa Gebharda, păși un pas înapoi, apoi rosti scurt și aspru, „în casa mea nu are loc nici un rătăcit.“ Cu aceste cuvinte închise ușa înaintea lui. Mi s'a părut, că aud pașii lui prin zăpada înghețată. Înse de abia am ajuns la ușa odăii, când se auzi a două ciocnire la pörta, acuma ceva mai încet. Repede se întörse mătușa și deschidînd pörta, întrebă „ce mai vreți?“

Nu-mi o întrebare zise străinul: „Pe care drum să pornesc, spre a putea ajunge la cea mai apropiată ființă omenescă?“ — „Pe drumul din stîngă, răspuse mătușa, de alt cum prima casă zace în depărtare de două cîasuri bune, și familia ce locuesce acolo, de sigur încă nu va da unui prăpădit să bea!“ — „De beut?! repetă străinul cu durere, o nu D-na mea, eu nu am cerut de beut, numai fόμεa mea să mi-o pot alina, eu nu-s un beutor, nici un prăpădit, numai un om nefericit, care se reîntörce din Rusia. O! D-na! o să mai vină mai mulți în zilele acestea ca mine, aibi bunătațe, și lasă-me să stau cu servitorii D-tale peste nöpte, și dă-mi o bucătică de pâne uscată, și Te voi binecuvînta în totă viața mea, dacă bunul Dumnezeu, mă va mai ținea!“ — Era ceva

în vöcea adinc plîngëtöre a străinului și în privirea doiösă a ochilor lui trîști, ce părea, că induioșă pe mătușa — dar numai pentru un moment — pentru că în clipita următöre începu. „Armata franceză se află încuartirată în Moscva, unde nu-i lipsesce nimica și dacă D-ta vii din Rusia, atunci ești un „deserteur“ cine scie ce ai comis? Și ca unui atare, nu pot și nu mi-e permis, ai da cuartir, aceea ar însemna, a ne periclita liniscea noastră. — De alt cum la cas, de ai vre un cuget reu să scii, că avem bărbați la dispoziția noastră, și arme bune. — Și acuma veți de îți caută de drum!“

Cuvîntul din urmă sună așa de fără de milă, și de brusc, de eu îmi luaî curaj și începu „O mătușe străinul acesta pöte să spună adevărul, „Papa Hering“ mi-a spus mie azi la amiază, că a sosit vestea în țară, cum că Moscva e arsă, și armata e pe drum, să reîntörce. E sara de Crăciun, scii ce spun ingerii?! „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pămînt pace, între ömeni bunăvoire!“

„Eu nu primesc nici un sfat. „Felicitas,“ răspuse mătușa cu furie, „Ce am zis remăne zis. nu primesc nici un vagabund“ — și cu această isbi pörta și străinul remasă mut.

În iritația noastră am uitat a încuia ușa și cine ar putea descrie surprinderea și frica noastră, când de abia ajuns în odaie, momentan în urma noastră sta străinul în pragul ușei. El își întinse mîna dréptă spre mătușa, și Dömnö! nu am să uit în totă viața mîna lui slabă, ce semăna a unui schelet, și făcînd un gest de jurămint, începu cu vöce tremurândă „D-nă! Eu încă am o mamă dulce, pentru aceea numai așî voi să-mi salvez viața. Acuma sînt spre drum cătră casă, ea locuesce în orașul „Gilgenburg“ aici în Germania de ost, simțesc că puterile mă părăsesc, și dacă D-ta D-nă peste nöpte această, nu-mi dai loc de odihnă, și o bucătică de pâne, sînt perdut, și nu-mi mai pot vedea pe buna mea mama!“

Era, ca și când ôre ce spirit reu ar predomina asupra voinței și a inimei mătușei, pentru că așa de împetrită și atât de tirană încă nu am veđut-o.

„Ce fel de impertinență,“ strigă dînsa furioasă, „a mă urmări până în locuința mea, și-am spus păverea mea, și dacă nu te cureți îndată voi chiema servitorii. Felicitas,“ zise întorcîndu-se spre mine „mergi cu omul acesta până afară și încuie ușa în urma lui.“

Lacrimi de durere îmi umplură ochii la auđul poruncei aspre. O nu! străinul acesta nu putea fi om reu, și periculos! El a vorbit despre mama lui și cu ce dragoste, și finețe pronunța el acest nume. Și privirea desperată a ochilor lui adinci, și albaștri ca cerul! Și în fine mîna aceea slabă și fără putere, ce sta gölă din mînele rupte a le vesmîntului sdrențos, acesta mîna nu pöte fi a unui vagabun. „O! Mătușe!“ începu, dar cuvîntul meu fu întrerupt prin strigătul brusc. „Mergi îndată? Său să chiem servitorii?“ Atunci m-am supus și am plecat cu străinul afară.

Pe când m'am reîntors iarăși, am aflat pe mătușa cetînd într'o carte mare, înse repede o închise iarăși și auđii murmurînd cuvintele „Între ömeni bunăvoire... e trist

Inse, că viața e ast fel împărțită, de nu tot de una putem fi cu voință bună. — „Dar totuși matușe!“ încercai eu a zice, „voința noastră, poate fi tot de una bună, și tu așa ai și fost tot de una mătușe dragă, aceea ai documentat-o în deosebi față de mine, sermană orfană, numai astăzi sara. . .

(Va urma).

Bibliografie.

A apărut:

Al XIV-lea raport general al Comitetului central al Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiului pentru anul 1901. Sibiu 1902. Cuprinde date interesante din viața harnicei reuniuni, din comitatul Sibiului, care lucră atât de mult pentru promovarea agriculturii și îmbunătățirea sortii poporului agricol, mai ales prin conferințe, prelecțiuni publice și expoziții agricole.

Piteștenii la Sibiu. O foarte interesantă broșură, de aproape 150 pag. cu frumoase ilustrații, descriind excursia făcută de o numeroasă societate din Pitești la adunarea generală a Asociațiunii țintă în 1901 la Sibiu. Impresiile sînt scrise cu sinceră căldură fraterească și cu multă simpatie pentru instituțiile noastre culturale, ilustrațiile sînt foarte frumoase și artistice. La sfîrșitul cărți se descrie și o excursie făcută la mîntuirea Dealului, cu prilejul aniversării a. 300 de la mîntuirea lui Mihail Viteazul.

Biblioteca literară a ziarului „Liber-tatea“ Nr. 3. Poezii și Nuvele; o frumoasă broșurică de 40 pag. cuprinzând bucăți alese în prosă și poezie. S'a împărțit gra-tuit abonamentilor foil.

Posta „Unirii“.

Verax. Liturgia se poate celebra în zorii și după aceea se umblă cu crucea. De alt cum umbla-tul cu crucea nu e legat de ajutorul Botezului, poți ori când până la întropirea serbătorii.

Editor și redactor răspunzător:

Aurel C. Domșa.

(1) 2-3

BĂIEȚI

din casă bună, cari știu scrie și ceti, se primesc ca învățacei în brutăria lui

Ștefan Moga

Sibiu, Bahngasse.

Inserate.

(54) 3-20

Numai 2-75 cr.

Să trimită cu ram-bursă ori anticipan-du-se prețul.

Un escelent ceas de busunar Remontoir, de nichel sistem „Patent Roskopf.“ Se vinde cu garanță de 3 ani. — Se dă gratis și o frumoasă catenă aurită și alte articole de reclam.

Celor ce nu le convine li se retrimite banii.

E. HOLZER

mare deposit de ceasuri și juvaere

Krakovia Stradom 18.

Liferantul oficialilor de stat.

Prețuranturi se trimit la cerere gratis și franco.

Se caută agenți.

MERSUL TRENURILOR pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Oct. 1902.

Budapesta—Predeal				Copșa-mică—Sibiu—Avrig—Făgăraș														
Tren de persoan.	Tren accelerat	Tren de persoan.	Tren accelerat	Tren de persoan.	Tren accelerat	Tren de persoan.	Tren accelerat											
10—		8.50	2.10	pl. Viena	sos.	1.50	1.50	6.20	2.21	4.43	11.14	7.10	pl. Copșa mică	sos.	6.10	9.32	3.09	12.35
9.—	6.50	5.45	9.15	Budapesta		7.10	9.35	7.50	6.40	3.50	6.36	12.42	Oena	sos.	4.55	8.15	1.34	11.01
11.56		9.02	11.12	Szolnok		3.37		5.32	3.46	4.12	7.04	1.04	Sibiu	pl. sos.	4.25	7.41	1.05	10.30
2.14		11.33	12.47	P. Ladány		12.54		3.56	1.12	4.33			Tâlmaciu-m.					8.57
3.49		1.48	2.11	Oradea-mare	pl. sos.	11.04		2.88	11.36	5.23			Avrig	sos.	7.33			8.04
4.10		2.06	2.18	Mező-Telegd		10.44		2.32	11.15	6.15			Făgăraș	pl. sos.	6.01			7.15
4.50		3.04	2.51	Rév		10.07		2.03	10.43	8.34								4.26
5.33		3.50	3.26	Bratca		9.32		1.37	10.13									
5.56		4.14		Ciucia		9.11			9.55									
6.42		5.02	4.16	B.-Huedin		8.37		12.55	9.24									
7.23		5.49	4.52	Ghârbău		7.58		12.23	8.48									
8.11		6.42		Ciuaș	pl. sos.	6.59			7.50									
8.32		7.12	5.56	Apahida		6.17		11.10	7.13									
8.54		8.30	6.11	Ghiriș		5.41		10.50	6.45									
9.11		8.59	6.27	Cucerdea	pl. sos.	5.22			6.27									
10.17		10.29	7.26	Uitra		3.54		9.29	5.12									
10.47		11.16	7.50	Vințul de sus		3.11		9.—	4.43									
10.56		11.31	7.52	Aiud		3.02		8.55	4.39									
11.03		11.40		Crăciunel		2.56			4.27									
11.12		11.50		Blaș-Küküllőszög		2.49			4.20									
11.34		12.20	8.16	Micăsasa		2.27		8.29	3.59									
11.52	4.50	12.46	8.32	Copșa-mică	pl. sos.	2.05		8.12	3.38									
12.24	5.10	1.48	8.37	Mediaș		1.47	11.11	8.00	3.02									
12.53		2.20		Elisabetopol		1.11			2.36									
1.02	5.40	2.29	9.04	Sighișoara	pl. sos.	12.58	10.47	7.34	2.21									
1.45		3.11	9.31	Hașfalău		12.06		7.09	1.44									
2.01	6.19	3.27	9.43	Homorod		11.45	10.14	6.56	1.25									
2.15	6.21	3.32	9.47	Agostonfalva		11.09	10.13	6.50	1.06									
2.33	6.37	4.03	10.01	Feldișoara		10.53	10.01	6.37	12.51									
3.04	6.57	4.45	10.25	Brașov	pl. sos.	10.24	9.42	6.16	12.23									
3.40	7.21	5.27	10.53	Timiș		9.48	9.19	5.49	11.49									
3.47	7.28	5.43	11.—	Predeal		9.02	9.12	5.42	11.42									
4.03	7.40	6.08	11.14	București	pl.	8.43	9.01	5.28	11.27									
5.26	8.36	7.52	12.26			7.30	8.08	4.23	10.15									
6.03		8.32	12.58			6.49		3.50	9.30									
6.34	9.17	9.09	1.16			6.27	7.29	3.35	9.17									
7.10	9.35	9.40	1.35			5.56	7.10	3.15	8.40									
7.50	10.04	10.25	2.09			5.20	7.45	2.45	8.13									
8.55		3.19						2.18	5.—									
4.40		3.01						1.42	4.24									
5.10		3.31						1.17	3.32									
11.35		9.10						9.15	7.35									

Notă: Orele însemnate în stînga stațiunilor sînt a se ceti de sus în jos, cele însemnate în dreapta de jos în sus. — Numerii încadrați cu linii mai gre însemnă orele de noapte.